

ONDERBUIK GEVOEL

‘Koffie werd gezet door degene die het dichtst bij het koffiezet-apparaat zat’

In januari 2008 ben ik bij SDIM begonnen. In het eerste kantoor op de Zijlstraat, dat met de drie bureau's voor Jan, Annette en mezelf ook al gelijk z'n max bereikt had. Een werkcomputer had

ik nog niet, dus de eerste paar weken nam ik braaf elke dag m'n laptop van huis mee. Koffie werd gezet door degene die het dichtst bij het koffiezet-apparaat zat, en dat was de baas zelf. Ik was bij toeval bij SDIM terecht gekomen. Op zoek naar een stageplek kreeg ik van een van de bedrijven te horen dat ze de laatste stageplek net hadden ingevuld, met de tip dat Jan Dirkwager van S&D Interactive Media net was langs geweest en dat hij ook op zoek was naar een stagiair. Ik heb een mail gestuurd en al snel kreeg ik een mailtje terug of ik de volgende dag kon langskomen. Een pak was niet nodig.

Zoekmachine marketing was nog niet zo bekend en om eerlijk te zijn snapte ik niet alle termen die toendertijd op de SDIM site stonden. Maar de passie van Jan spatte eraf en nadat ik op kantoor was geweest heb ik de volgende dag alle interviews bij andere bedrijven afgezegd. Onderbuikgevoel!

Mijn eerste taak bij SDIM was om de gegevens van alle visitekaartjes van Jan in een Excel-spreadsheet te zetten, en dat waren er nogal wat. Afgezien daarvan was het allesbehalve een traditionele stage. De eerste maanden stonden met name in het teken van veel leren, en leerde ik over de schouders van de grote baas de fijne kneepjes van het vak. We groeiden snel, heel snel, en het voelde normaal als we er in een week twee of drie nieuwe klanten bij kregen. Het leuke was als we campagnes overnamen van een concurrent en het verschil in kwaliteit konden meten.

Ik weet nog toen een docent van school langskwam en het bezoek aan SDIM de 'krenten in de pap' noemde. Op zich apart, aangezien ik Sportmarketing studeerde en klasgenoten bij AZ en de KNVB stage liepen. Maar – zeker achteraf – was het een unieke ervaring om onderdeel te zijn van de eerste stapjes van een bedrijf in een groeiende markt.

Na mijn stage ben ik in vaste dienst gekomen en heb ik in totaal zo'n drie jaar bij SDIM gewerkt, in verschillende periodes. Ik heb het bedrijf zien groeien van de drie bureaus op de Zijlstraat tot een team van ongeveer vijftien man/vrouw sterk. Uiteindelijk ben ik in maart 2012 definitief weggegaan, eigenlijk alleen om te reizen. Anders zou ik vandaag de dag wellicht nog steeds op een groen-gele fiets van station naar kantoor fietsen.

‘Lunch jij thuis met champagne? Dan mag het hier ook’

JAN HENDRIK

Zo noemden we hem bij zijn geboorte op 25 november 1974. Als kind op mijn arm keken we naar buiten want het was mistig waarop Jan antwoordde: ‘Inderdaad mam’. Wijze woorden dus voor een ventje van ongeveer twee jaar. (red.: ondernemer in de dop?) In die tijd ging hij dagelijks op zijn skelter de buurt door (red.: dáár komt die rijstijl dus vandaan?). Waar de skelter stond was Jan Hendrik. Dit heeft hij jaren volgehouden, ook toen we verhuisden naar de Schaepmanlaan. Nu gaat zijn zus Annette met haar gezin wonen op de Schaepmanlaan (red.: kan ze nu wél op tijd komen?).

Zijn vader overleed op 1 april 1992, dat greep hem aan. Moeilijk studeren (red.: een pré voor elke stagiair die bij Jan solliciteerde. Haat je studeren? Dán ben je op je plek bij SDIM), ging werken bij partycentrum Treslong (red.: ook bij SDIM begint de naborrel om vier uur)

en werd taxi chauffeur (red.: een godswonder dat er nooit ongelukken zijn gebeurd). Uiteindelijk toch de hoge school in Haarlem afgerond. Hij ging International Management studeren in Tampa, Florida met zijn vriend Enrico (red.: studeren?). Voor hem een toffe tijd. Ik ben hem daar wel gaan opzoeken. Voor Jan was studeren een makkie, dat heeft hij van zijn vader. Thuisgekomen ging hij al snel het huis uit. Eerst een appartement in Hillegom en daarna in Haarlem een huisje gekocht (red.: keuken, kantoor, slaapkamer, woonkamer en badkamer op 40 m²). Nu woont hij met zijn gezin in de Doelstraat in Haarlem (red.: en is werken weer gewoon chill).

Jan, nu tien jaar je zaak met mensen die ook jou waarderen. Dat merkte ik op de familiedag in De Lindenhoek. Jan, ik ben heel trots op je! Leuk dat jij het ook fijn vindt dat Annette bij je is komen werken. Nogmaals Jan Hendrik, veel geluk in je leven met je gezin en je zaak.

‘Waar de skelter stond was Jan Hendrik’

think different

DE KOP IS ERAF

Het was september 2009. Ik was twintig jaar, studeerde Commerciële Economie in Leiden en woonde destijds in Alphen aan den Rijn. In Alphen kon ik geen afstudeerplek vinden, bij Netprofiler werd ik afgewezen, SDIM was mijn derde keuze: 'Elke dag met de trein heen en weer, maar gelukkig is het maar voor vier maanden. Daarna ben ik afgestudeerd en vind ik in de buurt van Alphen wel een baan,' althans, zo dacht ik er toen over. Wat had ik het toch makkelijk in het begin! Ik was jong, had nog geen verantwoordelijkheid, wist nog niets en van mij werd nog weinig verwacht. Ik kon rustig mijn scriptie schrijven en mocht daarnaast de rest ondersteunen met het beheren van Google AdWords campagnes. Ik ontdekte al gauw dat het spelletje met die biedingen mij wel lag en het erg leuk vond.

Dat handmatig optimaliseren vond ik alleen niet erg efficiënt. Dat kan toch sneller met Excel? Ik snapte alleen geen reet van Excel, maar gelukkig kon Annette mij daarbij helpen. Ik was nog nauwelijks begonnen aan mijn scriptie of Jan bood mij een baan aan bij SDIM. Daar kon ik natuurlijk geen nee tegen zeggen. Ik moest mijn scriptie alleen in mijn vrije tijd afronden. Ach, dat is zo gepiept, puur formaliteit. Ik kon mij nu volledig richten op mijn werk en doen wat ik leuk vond en waar ik goed in was. Ik wist nog niet heel veel van Google AdWords of Google Analytics, maar ik had een stel leuke en slimme mensen om mij heen waar ik nog een hoop van kon leren! De oude rotten van de Zijlstraat hebben mij een hoop

geleerd over de online marketing, maar stiekem ook een hoop over het leven.

Soms word ik raar aangekeken als ik vertel dat ik al zevenen-eenhalf jaar bij hetzelfde bedrijf werk. Alsof ik al die tijd stil zat en mijn werk een sleur is geworden. Integendeel, ik heb nog voldoende uitdagingen en haal nog steeds heel veel energie uit mijn werk. Daarbij krijg je bij SDIM een bepaalde vrijheid en verantwoordelijkheid, die ik nu onmisbaar acht. Het belangrijkste is misschien wel dat je er niet alleen voor staat. Je doet het samen met je collega's. Ik zie ze vaker dan mijn familie. Dan is het belangrijk om te weten wat je aan elkaar hebt en dat je prettig met elkaar op kunt schieten. Dat gaat gelukkig dusdanig goed dat ik velen ook ná werk nog zie. Het is haast niet te bevatten dat Jan bijna tien jaar geleden

in zijn eentje met SDIM aan de weg aan het timmeren was. In de tussentijd is SDIM uitgegroeid tot een volwaardig bedrijf met afdelingen verspreid over meerdere kamers op meerdere verdiepingen. Ik zie Jan wel als een man met een missie en visie, maar ook dit had hij denk ik tien jaar geleden niet zien aankomen. Ik wil hem complimenteren met hoe hij dit allemaal voor elkaar heeft gekregen en daarbij bedanken dat ik al zo lang onderdeel van heb mogen zijn van dit toffe bedrijf! Ik kan mij geen leuker bedrijf en betere werkgever wensen! Op naar de volgende tien jaar en ik hoop dat ik ook daar weer onderdeel van mag zijn!